

CẦU-NGUYỆN CHO HAI CHỊ

LIÊN, Đam và Nguyễn là ba chị em ruột. Nguyễn nhỏ hơn cả, nhưng hết lòng tin cậy và yêu mến Đức Chúa Jê-sus; còn Liên và Đam tuy sanh trưởng trong gia-dinh tin-đô, nhưng rất eo-thường các sự cao-quí của Đức Chúa Trời. Nguyễn khác hẳn hai chị. Nguyễn ưa-thích nhóm-họp nhà-thờ, siêng-năng đọc Kinh-Thánh và cầu-nguyện, cũng kiếm nhiều dịp-tên làm chứng về Đức Chúa Jê-sus. Còn Liên và Đam thì hay bỏ sự thờ-phượng Chúa, tối đi ngủ chẳng hề cầu-nguyện, chỉ ưa đọc những truyện vui thôi.

Ông bà Thiện buồn lắm mỗi khi nghĩ đến đời thiêng-liêng «chết cũn» của Liên và Đam. Ông bà euc lòng hơn nữa vì Liên và Đam ghét Nguyễn hết sức. Mỗi khi ông bà ngợi lời khen-ngợi Nguyễn, thì hai chị bực-hội lắm. Bề trả thù, bái chi hết sức tìm những lỗi rất nhỏ của Nguyễn, thêm đặt cho ra rất lời dè-mách cha mẹ, cố tình làm cho Nguyễn bị cha mẹ ghét mới thỏa lòng. Nguyễn biết vậy, nhưng vẫn sẵn lòng tha-thứ cho hai chị.

Một buổi tối kia, Liên và Đam đến chơi nhà chị em bạn không tin Đức Chúa Jê-sus. Chẳng những không tin, họ còn chê-giễu Đạo Chúa nữa. Vậy mà Liên và Đam chẳng lấy làm khó chịu. Trước mặt họ, hai chị em chẳng dám xưng danh Đức Chúa Jê-sus ra, vì sợ họ cho mình là không tận-thời. Hai chị em chẳng để ý tới lời tác-giả Thi-thiên mà ông Thiện đã viết bằng chữ lớn, treo giữa nhà, rằng: «Phước cho n' trời nao chẳng theo mưu-kế của kẻ dữ, chẳng đứng trong đường tội-nhơn, không ngồi chỗ của kẻ nhạo-báng họ (Thi 1: 1).

Cũng buổi tối đó, Nguyễn đi lên phòng riêng để đọc Kinh-Thánh và cầu-nguyện. Có ra-thích ở một mạch với Chúa, ra buổi tối nay có cảm thấy mình

lo-lắng đặc-biệt cho linh-hồn cũ. Liên và Đam, vì biết rằng họ đang mắc vòng nguy-hiểm. Chẳng những họ chưa được tái-sanh, chưa được cứu-tôi, nhưng lòng họ đối với cô tất độc-ác, và họ không thể nào đổi lòng được.

Sau khi đọc đoạn Kinh-Thánh, Nguyễn bèn quỳ xuống mà kêu cầu Đức Chúa Jê-sus. Vì linh-hồn cảm-thương hai chị, nên cô cầu-nguyện lớn tiếng, và nhắc nhiều lần tên của Liên và Đam. Chính lúc đó Liên và Đam đã về nhà, đi lên lầu. Nghe Nguyễn nhắc tên mình, họ đứng chơn nơi cửa sổ phờng Nguyễn sang nghe. Rồi họ nhìn vào, thì thấy Nguyễn ngược mặt lên trời, mặt đầm-đìa nước mắt và sáng-tàng là lung.

Cánh-trọng ấy cảm-dộng lòng họ vô-cùng. Thật họ rất độc-ác, hèn-mat, thế mà Nguyễn lại tha-thứ và cầu-khẩn cho họ. Lòng họ tan-nát, bỏ tì-ên qua. Chờ Nguyễn đứng dậy, họ chạy vào, ôm lấy Nguyễn mà khóc-lóc đung-cay. Nguyễn biết rằng Đức Chúa Jê-sus đã nhận lời cầu-khẩn. Rồi họ nói với Nguyễn rằng họ rất đau-dấu vì đã đối với Nguyễn không xứng-dàng. Họ tỏ ý ước-ao Đức Chúa Jê-sus thay lòng đổi dạ họ cho được nhu-mì, nhện nhục, đừ đờng, như-từ như Nguyễn vậy. Nguyễn nói rằng:

—Em không hề giận hai chị, như g nếu hai chị bằng lòng trở lại cùng Đức Chúa Jê-sus, thì chúng ta cũng quên đi cầu-nguyện bấy giờ.

Hai chị làm theo. Nguyễn cầu-xin Chúa một cách đơn-sơ và đầy-ức-tin. Khi hai chị đứng dậy, thì lòng họ bình-an lắm vì huyết Đức Chúa Jê-sus xóa hết tội-dối họ. Ba chị em hơn-bỏ đi báo-tin cho cha mẹ mừng, và từ trong chốn gia-dinh đầy-dẫy phước-lành của Đức Chúa Trời một hai hạt ngọc-khen bay lên Thiên-dàng như một hương thơm ngào-ngạt.